

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

Prot. n. 715/68 CG

N.

Factorum iuridiciorum declarandorum damnorumque

(X, Y, Z - Consilium Permanens Episcopatus W)

***Incidentis: Querelae nullitatis adversus decretum Exc.mi Decani S. R.
Rotae diei 21 octobris 1968 quo libellus reicitur***

IN NOMINE DOMINI. AMEN.

Paulo PP. VI feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno XI, die 23 februarii 1974, convenerunt in aula Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae, ad definiendam causam incidentalem de qua supra, Em.mi Patres Cardinales Dinus Staffa, *Praefectus* et *Ponens*, Aloisius Traglia, Paulus Marella, Aegidius Vagnozzi, Antonius Samoré, Paulus Bertoli, Arturus Tabera, Jacobus Violardo, Humbertus Mozzoni, Petrus Palazzini. Pars actrix repraesentata fuit in iudicio per patronum R. D.num adv. Damianum Lazzarato. Pars conventa repraesentata fuit in iudicio per D.num adv. Hermannum Graziani. Intervenit in causa R. D. Aemilius Eid, Promotor Iustitiae.

SPECIES FACTI

1. Exeunte mense iunio anni 1966, moderatores responsables trium ephemeridum, in N, nempe domini: X (A), Y (B) et Z (C), coram ecclesiasticis tribunalibus octo dioecesium (i.e. I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII) exhibuerunt libellos, quibus iudicalem actionem instituere contendebant adversus nonnullas ephemerides ecclesiasticas locales, necnon contra earumdem responsables Episcopos, autumantes gravem iniuriam sibi suisque ephemeridibus inlatam fuisse ob incaute editas notitias et commentaria “sfavorevoli e infondati [...] inesatti e lesivi”, occasione promulgationis cuiusdam “Communicationis” Episcopatus NN, die 23 iunii peractae, diurnariis scriptoribus publice illustratae N, die 27 eiusdem mensis, in praestituta “conférence de presse” a RR. DD. V “Directeur du secrétariat de l’opinion publique” et T “Secrétaire Général de l’Episcopat”, et expresse

postulantes declarationem factorum circa meritum peractarum commentationum, nempe ut, “en raison de la publicité qu’Elle (singulus Episcopus) a voulu donner au ‘Communiqué’ ... dans la partie officielle de son Bulletin diocésain”, vellent singuli Episcopi, ad tramitem can. 1552, §2, 1°, “bien déclarer, en forme légitime, les points de droit ci-jointes” circa facta expresse ibidem recensita, quaeque falsa, infundata ac sibi iniuriosa denunciabant.

2. Praefata octo adita Tribunalia unanimi pronuntiatione, propositos libellos reiecerunt, praesertim ob defectum competentiae, sive ratione obiecti (“il ne s’agit pas de faits juridiques, mais de faits administratifs”), sive ratione personarum (octo Episcopi, inter quos nonnulli S.R.Ecclesiae Cardinales, ipsumque Consilium Episcopatus NN eiusque organa praecipua), sive denique ratione territorii (“ces faits se sont produits à N et les sièges des organismes mis en cause sont à N), aliis insuper additis rationibus ex iniuncto munere pastoralis depromptis.

3. Adversus huiusmodi decreta, propositos libellos reicientia, ephemeridum Moderatores recursum statim instituerunt ad S.R.Rotae Tribunal, ad normam can. 1709, §3, ab eodem postulantes “de déclarer nul et sans effet le rejet des libelles, surtout par violation du canon 1587, et par défaut des raisons fondées en fait et en droit”.

4. Pendente recursu, cum per duos annos S.R.Rotae silentium produceretur, iidem tres ephemeridum Moderatores nova instantia diei 9 iunii 1967, directe apud idem S.R.Rotae Tribunal, novae causae introductionem postulaverunt, i. e. N. *Iurium, directe impetentes Consilium Episcopatus NN*, “par ses organes, Mgr. V et T” repraesentatum, utpote “committente responsabile delle affermazioni false e dannose propalate dai suoi organi e da esso approvate”, petita falsarum adfirmationum correctione (“rettifiche dei falsi”) et damnorum resarcitione.

Praeterea, eadem instantia expostulabatur ut, ratione connexionis, novae propositae causae cumulantur recursus adversus reiectionem libellorum (I et aliarum), iamdiu propositi sed nondum decisi novo Turno Rotali ad hoc constituto.

5. Transacto anno quin S.R.Rota, regulariter adita, responderet, nova instantia diei 11 oct. 1968, trium actorum Patronus denuo pressius acriusque

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

admissionem novae causae, cum “I. et aliarum” cumulatae, et constitutionem novi Turni Rotalis sollicitavit.

6. Decreto diei 21 octobris 1968 Exc.mus S.R.Rotae Decanus praefatam Patroni instantiam pro novae causae introductione et novi Turni constitutione reiecit, edicens: “S.R.Rotam esse indubie incompetentem in casu, proptereaque praefatam instantiam esse reiciendam ad omnes iuris effectus”.

7. Adversus huiusmodi Exc.mi Decani decretum, actorum Patronus, per recursum diei 28 octobris 1968 apud S.H.T. querelam nullitatis proposuit, petens, praeter declarationem nullitatis “la decisione che il libello ha diritto della designazione del Turno N”.

8. Interim, apud S.R.Rotae Tribunal, maturata est etiam causa “I et aliarum”, in qua Turnus Rotalis, decreto diei 22 ianuarii 1970, recursus reiciens ab ephemeridum Moderatoribus propositos, definitive pronuntiavit: “Rekursus adversus decreta Tribunalium dioecesanorum, libellos litis introductorios reicientia, admittendos non esse, in casu”.

9. Hoc decretum Turni Rotalis statim impugnatum fuit apud S.H.T., interposita querela nullitatis, per recursum diei 19 martii 1970, iterum atque tertio renovatum diebus 8 et 10 mensis aprilis eiusdem anni.

10. Die 1° decembris 1970, in Congressu habito coram Cardinali Praefecto, una eademque sessione super utrumque recursum, N nempe diei 28 oct. 1968 et I diei 9 martii 1970, distinctim decretum est: “Negative, seu recursum in casu non esse admittendum ad disceptationem”, addita clausula: “Attamen recurrentibus patet via administrativa”.

Postulata deinde a recurrentibus commissione pontificia (16 dec.1970), ad hoc ut competens Tribunal “cognoscere valeat de tota re (falsis et damnis) iuxta dubium die 8 aprilis 1970” propositum, in Congressu diei 21 dec. 1970 decretum est: “Attentis decretis Congressus diei 1° decembris 1970, concessionem Commissionis non esse proponendam”.

11. Cum nova demum proposita fuerit instantia (die 4 ian. 1971), qua recurrentes provocabant ad Plenariam Signaturam adversus praefatorum recursuum reiectionem a Congressu pronuntiatam die 1° decembris 1970, in Congressu habito die 8 februarii 1972, auditis partibus et Promotore iustitiae decretum est:

“Quaestio subiicitur Plenariae Signaturae, quae videat:

1. *An admittendus sit recursus contra decretum Congressus diei 1° dec. 1970;*

2) et, quatenus affirmative: *An admittenda sit querela nullitatis contra decretum Exc.mi Decani S.R.Rotae diei 21 octobris 1968;*

3) et, quatenus affirmative ad 2°: *An constet de nullitate decreti Exc.mi Decani S.R.Rotae diei 21 octobris 1968”.*

IN IURE ET IN FACTO

1. AN ADMITTENDUS SIT RECURSUS CONTRA DECRETUM CONGRESSUS DIEI 1° DEC. 1970

12. De facultate recurrenti seu appellandi ad Plenam Signaturam contra decisionem Congressus in causa iudiciali, scribit F. Roberti: “Congressus quoque, sicut plenum tribunal, universam repraesentat Signaturam, et Cardinalis Praefectus vice sacra praestet, seu fungitur vice R. Pontificis, cuius nomine et auctoritate signat commisiones aliaque id genus rescripta (AadRSA a. 2). Ideo nullus datur recursus a Congressu ad plenam Signaturam (AadRSA a. 33-34)” (*De processibus*, ed. 4°, 1956, p. 376, n. 154).

Articuli qui nostram quaestionem attingunt, sunt sequentes:

Art. 9: Si Congressus petitionem reiciat utpote fundamento destitutam, ille cuius interest, potest ad eundem Congressum recursum habere, ut rem in examen iterum revocet.

Art. 10: Si Congressus insistit in decisis, petitionem reiiciens, reiectio est definitiva.

Art. 33: Non datur appellatio nec conceditur beneficium novae audientiae adversus decisiones quae admittunt vel reiciunt commisiones aut aliud continent eiusmodi rescriptum.

Art. 34: Nihilo secius si ex legitima causae tractatione, in sequelam decisionis H.S.Tribunalis instituta, sive haec habeatur per viam iustitiae sive per viam administrativam, constiterit, ex novis argumentis, documentis et rationibus aliam viam ineundam esse ab ea quam praefixerit decisio H. S. Trib., pars cuius interest petere potest, novis explicatis et exhibitis argumentis et documentis, ut recedatur a decisis”

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

At considerandum est articulos 9 et 10 inveniri sub Tit. II qui agit “De ratione qua admittuntur et examinantur *petitiones pro impetrandis commissionibus aliisque rescriptis, et de relativis decisionibus*”. Art. autem 33 respicit expresse “*commissiones aut aliud eiusmodi rescriptum*”.

Nequeunt igitur praefati articuli extendi ad *causas iudiciales* in quibus, adversus decisiones Congressus admittenda est facultas adeundi Plenariam Signaturam.

Hoc confirmatur praxi Signaturae Apostolicae inde ab initio restauratae competentiae per Constitutionem Ap. “Sapienti Consilio” (cfr. e. g. decretum diei 29 martii 1910, AAS 2 (1910) p. 432; decisio diei 25 novembris 1922, AAS 15 (1923) p. 181; Montisregalen. Restitutionis in integrum, diei 29 iulii 1918, prot. 1/918).

Ceterum incongruum videtur facultatem denegare recurrendi contra decisionem Congressus, quia recursus dirigitur ad Signaturam Apostolicam. Hoc autem Supremum Tribunal, sive iuxta Constitutionem “Sapienti Consilio” diei 29 iunii 1908, II, n. 2; sive iuxta Codicem J. C., can. 1602; sive iuxta Constitutionem “Regimini Ecclesiae Universae” diei 15 augusti 1967 (AAS 59 (1967), p. 921), constat Patribus Cardinalibus.

Denegare igitur facultatem adeundi Plenam Signaturam, idem esset ac denegare ius adeundi verum et proprium Tribunal Supremum.

Ne Patres Cardinales nimio obruantur causarum numero et pondere optandum est, at de limitatione ... recursuum seu appellationum clare constare deberet; et hoc e Normis nunc vigentibus non eruitur (cfr. etiam quae scripsimus in Romana diei 28 iulii 1970 Sectionis Alterius, in *Apollinaris* XLVI (1973), p. 397 ss).

His dictis de iure recurrendi, decisio de recursu admittendo vel reiciendo, in casu, pendet ab eius fundamento, seu ex responsione ad dubium alterum.

II. AN ADMITTENDA SIT QUERELA NULLITATIS CONTRA DECRETUM EXC.MI DECANI S.R.ROTAE DIEI 21 OCTOBRIS 1968.

13. Attentis quae in codice (can. 1603, §1, 3°) et in Normis Specialibus Signaturae Apostolicae (art. 17, §2, 1° et 19, §1, 3°) ad rem statuuntur, querela nullitatis contra decretum Decani nequit admitti ob sequentes rationes:

1) Signatura Apostolica videt, potestate ordinaria, de querela nullitatis “contra sententiam rotalem” (can. 1603, §1, 3°; Normae, art. 17, §2, 1°, sive definitivam, sive etiam interlocutoriam (Normae, art. 19, §1, 3°). At in casu

non agitur de “sententia” cum iudicium nondum sit incoeptum, eoque minus de formali “sententia rotali” a regulari Turno prolata, sed de simplici decreto Decani, quod distinguitur a sententia (can. 1868, par. 2).

2) Praetera, “Querela nullitatis contra sententiam rotalem proponi potest in casibus enumeratis in cann. 1892, 1894” (Normae, art. 19, §1), ius scilicet proponendi querelam nullitatis tunc tantum exsurgit, cum in prolata sententia vitium occurrit, de quibus in cann. 1892 et 1894. In casu, agitur de decreto quod Exc.mus Decanus tulit ad normam art. 60 Normarum S.R.Rotae, in quo nullum occurrit vitium ex his quae in citatis canonibus recensentur, prout fusius demonstrabitur in tertia quaestione quae superest solvenda.

3) Denique, “querela nullitatis contra sententiam rotalem proponi potest in casibus enumeratis in cann. 1892 et 1894, *dummodo vitia ibidem recensita manifeste appareant. In dubio, recursus fundamento destitutus habendus est*” (Normae, art. 19, §1). At in casu, non modo vitia in praecitatis canonibus enumerata manifeste non apparent, sed non exstant omnino.

14. Recursum fundamento revera destitutum esse, confirmant rationes quibus innitur decretum Exc.mi Decani S.R. Rotae; id est “attenta causa quae expresse pertractanda contenditur in prima instantia coram Hoc Apostolico Tribunali; considerata persona quae conveniri intenditur quaeque expresse significatur a cl.mo Patrono “il Consiglio Permanente episcopale NN nella persona dei suoi organi i rev. mi V e T”, perpensa causa petendi “falsi da dichiarare e danni da liquidare”; perspectis cann. 1601 (una cum interpretatione authentica diei 22 maii 1923); 1599, §1, 1°; 1557, §1, 3° coll. 1558; attento art. 60 Normarum S.R.Rota e Tribunalis; DECERNIT Sacram Romanam Rotam esse indubie incompetentem in casu proptereaue praefatam instantiam esse reiciendam ad omnes iuris effectus”. Tribunal S. R.Rotae revera erat incompetens ad causam “N. *Iurium*” admittendam et tractandam:

a) *ob incompetentiam absolutam ratione obiecti* (rectius, ob defectum iurisdictionis) ad normam can. 1601 et interpretationem authenticam diei 22 maii 1923 (AAS 16, 251). Re enim vera, pro sua constitutione, S.R.Rota est Tribunal apostolicum ordinarium, quod exclusive pollet iurisdictione ordinaria, nullimode autem iurisdictione administrativa. Praeclusio expresse sancitur in can. 1601: “Contra Ordinariorum decreta non datur appellatio seu recursus ad Sacram Rotam; sed de huiusmodi recursibus exclusive cognoscunt Sacrae Congregationes” et quidem, nedum quod attinet meritum eorundem recursuum, sed etiam “ratione refectionis damnorum” quae ex Ordinariorum decreti prolata fuisse contendatur (Interpret. authent. 22 maii

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

1923). In casu, “Communicatio” Consilii Permanentis Episcopatus NN, cuius causa ipsum Consilium eiusque organa (RR.DD. V et T) conveniuntur, est indubie actus administrativus, et hoc ipse Patronus concedit, ipsique actus a Rev.mis DD. V et T positi, ob notitias publice traditas in “conférence de presse”, sunt actus administrativi.

In suo novissimo restrictu cl.mus Patronus concedit quidem: “Illud ‘Communiqué’ est actus administrativus-pastoralis collectivus iuxta ‘Christum Dominum’”, sed contendit “quod libellus impetit tantummodo ‘excessus mandatariorum’, non actum administrativum (Communiqué) in se et per se consideratum”.

In suo recursu, iuxta quem Em.mis Patribus est iudicandum, contrarium Patronus clare edixerat. Actus mandatariorum distincte et directe, immo eorundem excessus quos Patronus vocat, perpendentes, Nobis visum est actus positos, ut in casu, nomine potestatis administrativae ab agentibus in exercitio muneris sibi commissio, esse actus administrativos; contra laesiones proinde iurium subiectivorum, per actus administrativos forte causatas, non datur actio contentiosa apud tribunalia ordinaria vel S.R. Rotam, sed recursus hierarchicus via administrativa (S. Trib. Signaturae Ap. decisio 8 iulii 1916, AAS VIII (1916), pp. 375ss.; Decisiones S.R. Rotae XXXIV (1942) pp. 4 ss.; XXXVI (1944) pp. 94 ss.

b) *Ob incompetentiam absolutam ratione personarum* (quae conventae sunt) ad normam cann. 1557, §1, 1°, 2°, 3° et 1558. In casu, personae conventae sunt: RR.mi V et T, ut “mandatarii”, et ipsum Consilium Permanens, uti mandans et responsabile de excessibus mandatariorum “committente responsabile delle affermazioni”. Verum, in Consilio Permanenti repraesentantur omnes Episcopi Galliae, inter quos nonnulli S.R. Ecclesiae Cardinales, ipseque Praeses Concilii est S. R. Ecclesiae Cardinalis. Ergo, cum conveniatur Consilium, conveniuntur Episcopi et Cardinales NN. Ast, S.R.Rota, ratione harum personarum, indubie incompetens erat ad iudicandum in casu, nam “ipsius Romani Pontificis dumtaxat ius est iudicandi Patres Cardinales” (can. 1557, §1, 1°, 2°). Agitur quidem de incompetencia absoluta;

c) Item, ex alio capite, *ob incompetentiam absolutam ratione personarum* ad normam can. 1557, §1, 3°. Praelaudati Episcopi et Cardinales, in Consilio Permanenti repraesentati, conveniuntur ut “committenti responsabili” de “excessibus mandatariorum”, non modo de damnis et de causis damnorum, de “falsis dictis, scriptis et actis” sed etiam de “gravissimis calumniis” necnon de “magna diffamatione” quae exinde obvenit actoribus

ephemeridum Moderatoribus. Ergo, Consilium Permanens, idest Episcopi et Cardinales NN, conveniuntur in casu, non actione tantummodo declaratoria et vindicatoria in sede contentiosa, sed etiam actione poenali ob formaliter denuntiata publicam diffamationem quam passi sunt praedicti auctores ephemeridum Moderatores, qui ideo etiam ex capite ut partes laesae sistunt in iudicio (cann. 1938, §1, 2355). Sub hoc etiam respectu, igitur, S.R.Rota incompetens est ad iudicandum de causa “N. *Iurium*”, nam “ipsius Romani Pontificis dumtaxat ius est iudicandi ... in criminalibus Episcopos etiam titulares” (can. 1557, §1, 3°).

Hanc conclusionem Patronus conatur evertere, excipiens nunc in suo restrictu, secus ac edixerat in suo recursu, Consilium non conveniri quoad omnia, nam “de calumniis respondere debent personaliter” mandatarii, dum “mandans Consilium respondet de damnis a suis mandatoriis illatis” tantum. Sed exceptio fallit, nam eatenus mandans Consilium conveniri poterat ut responsabile damnorum, quatenus responsabile fuerat de eorundem damnorum causis, nempe “de falsis”, “de calumniis” et “de diffamatione”.

15. Ob rationes allatas, igitur, S.R.Rota erat absolute incompetens ad pertractandam causam; ideoque querela nullitatis contra decretum Decani S.R. Rotae diei 21 octobris 1968 admittenda non est.

III. AN CONSTET DE NULLITATE DECRETI EXC.MI DECANI S.R. ROTAE DIEI 21 OCTOBRIS 1968

Huic dubio iam responsum est. Quaenam tamen adduntur quibus uberius illustratur petitionem contrariam penitus carere fundamento.

16. Duplici ex capite vitari potest decretum: vel ob vitium intrinsecum substantiale, idest ob intrinsecum defectum seu intrinsecam inefficiam rationum in decidendo, ob neglectum praescriptum legis vel ob erroneam legis interpretationem et falsam eiusdem applicationem (error in decidendo), quo in casu tamen non proprie nullitas decreti datur, sed iniustitia; vel ob vitium formale extrinsecum ob violatas leges in procedendo (error in procedendo).

Neutrum admitti potest in casu.

17. *Vitium substantiale intrinsecum in decidendo revera haberetur* si nulla adessent motiva, ad normam legis, ad declarandam Rotae incompetentiam, vel quae allegantur fundamento carerent. Hoc in casu non verificatur.

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

Ad normam sane articuli 60 Normarum S.R.Rotae Tribunalis, “si indubie constet de incompetencia S. Rotae”, Decanus tenetur libellum reicere “per decretum in quo causae reiectionis indicabit”. In casu certum est constare de incompetencia S. Rotae, nam “causae reiectionis”, quae in decreto Decani allegantur, sunt iuridice inoppugnabiles (cfr. supra dicta ad II quaestionem).

Ergo in casu nullum adfuit vitium in decidendo.

18. *Vitium formale extrinsecum in procedendo, nullitatem secumferens* tunc tantum adesset si Exc.mus Decanus in edendo decreto reiectionis libelli legem aliquam processualem violasset.

At in casu servata est ratio procedendi in art. 60 Normarum S.R.Rotae praescripta.

19. Recurrentium Patronus in suo restrictu diserte contendit: “Nullum esse decretum Exc.mi Decani, quia constat prolatum: a) extra facti speciem et petita ...; b) sine competentia; c) per canones inconferentes, factorum perversionem”.

Pauca ad singula!

Ad primum – Contendit Patronus decretum Decani prolatum fuisse “extra facti speciem et petita”, quia thema decidendum erat “quarta (eius) instantia (diei 11 oct. 1968) pro Turno N constituendo”, non vero libellus introductorius causae N. Qui libellus causae N, ait Patronus, utpote “unitus ex officio causae I. coram R. P. D. Ferraro n. 9490, una cum instantiis, exclusive iamdudum pertinebat iurisdictioni illius Turni, quapropter nullus alius Auditor, ne Decanus quidem, Turno illi extraneus, utcumque poterat sese immiscere in libello illo”.

Respondetur: In memorata quarta sua instantia diei 11 oct. 1968 Patronus conqueritur de libello nondum admissio in causa N, ideoque ad admissionem libelli denuo sollicitandam, constitutionem respectivi Turni expostulat: “Voglia l’E.V. emettere il decreto di costituzione del Turno N (art. 14 et 59 Normae Rot.) o di rifiuto”. His igitur in adiunctis, instantia pro Turni constitutione nihil aliud est nisi renovata instantia pro admissione libelli, nam admissio libelli est conditio sine qua non ut Turnus legitime constituatur, adeo ut ipsa Turni constitutio necessario haberi debeat ut expressa libelli admissio. Exc.mus Decanus, cum in comperto haberet Tribunalis incompetenciam, logice libellum reiecit; libelli autem reiectio necessario secumferebat instantiae reiectionem.

Verum, ait Patronus, Decanus nequibat libello manus apponere, quia libellus “prostabat coram Turno I.”. Respondetur in S.R.Rota libellos admittere vel reicere Decanum, (art. 60 Norm. S.R. Rotae). Decanus autem numquam decreverat connexionem causae N. cum I. et ideo Decanus nec implicite ius umquam amiserat decernendi de libelli causae N. admissione vel reiectione.

Ad secundum – Decretum, ait Patronus, est nullum, quia latum est “sine competentia”, nam cum libellus N unitus fuerit “ex officio causae I coram Ferraro n. 9490 una cum instantiis exclusive iamdudum pertinebat iurisdictioni illius Turni, quapropter ... (Decanus) tunc absolute incompetens factus est”.

Respondetur adsertam unionem causarum ex officio numquam peractam esse, nec poterat peragi in causis ratione gradus distinctis. Ceterum, causa I coram Ferraro nondum pendebat, quia partis conventae citatio nondum facta fuerat. Haec omnia bene noverat Patronus, qui in ipsa quarta instantia, quam reiecit Decanus, scripserat: “con istanza 19. 9. 1968 facevo presente a V.E. che la mia N non può essere considerata inclusa in una causa di seconda istanza per rigetto di libelli”.

Ad tertium – Ait denique Patronus: “Decretum adducit canones inconferentes factaque pervertit veluti qui dormitat”. Canones qui inconferentes dicuntur, sunt:

- can. 1601 (at patronus omittit citationem interpretationis authenticae diei 22 maii 1923): “Libellus non impetit decreta Ordinariorum, sed proponit *actionem civilem falsi et damni*. Decretum ergo facti speciem perturbat”;
- can. 1599, §1, 1°, quo statuitur incompetencia S.R.Rotae ad iudicandum in prima instantia;
- can. 1557, §1, 3°, quo sancitur exclusiva competentia R. Pontificis iudicandi Episcopos in criminalibus. Arguit Patronus “actio est civilis, non criminalis, de falsis et de damnis provocatis a mandatarius”.

Agitur, ut palam est, de motivationibus in iure adhibitibus in decreto Decani ad demonstrandam incompetenciam S. Rotae in causa “N *Iurium*”, ex quibus tamen Patronus omittit illam quae ex can. 1557, §1, 2° deducitur (incompetencia Rotae ad iudicandos S.R.Ecclesiae Cardinales), quia evidenter nihil in contrarium obiicere potest.

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

Harum omnium obiectionum fallacia clare demonstrata est cum, in solvenda quaestione secunda, ostensum est, querelam nullitatis quolibet fundamento destitui.

Patronus insistit in distinctione inter "Communiqué", qui est actus administrativus, et actus mandatariorum qui, iuxta suam sententiam, non sunt actus administrativi.

Nedum "communiqué" - ut supra dictum est ad n. 14, a - est actus administrativus, sed ipsi actus positi a Rev.mis V et T sunt actus administrativi, utpote ab agentibus administrativis positi in exercitio suarum functionum administratarum. De his igitur agi nequit coram iudice ordinario in sede contentiosa, sed agendum est coram iudice administrativo, in sede administrativa, idest per recursum hierarchicum ad competentem Sacram Congregationis pro Episcopis.

His omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Cardinales Membra Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae, prae Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, edicimus, declaramus et definitive sententiamus, propositis dubiis respondentes:

- Ad I: videbitur in II et III;
- Ad II: negative, seu querelam nullitatis contra decretum Decani S.R. Rotae diei 21 octobris 1968 admittendam non esse, in casu;
- Ad III: provisum in secundo.

Romae, in sede Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae, die 23 februarii 1974.

Dinus Card. STAFFA, *Praefectus et Ponens*
+ Aloisius Card. TRAGLIA, *Episc. Tit. Albanen.*
+ Paulus Card. MARELLA, *Episc. Tit. Portuen. et S. Rufinae*
Aegidius Card. VAGNOZZI
Antonius Card. SAMORÉ
Paulus Card. BERTOLI
Arturus Card. TABERA
Iacobus Card. VIOLARDO
Humbertus Card. MOZZONI
Petrus Card. PALAZZINI

IURISPRUDENTIA: PROT. N. 715/68 CG

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL

SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL